

BLAKE PIERCE

A woman in a dark, long-sleeved dress stands in a misty forest, holding a large, dark umbrella. The scene is atmospheric and moody, with bare trees and a foggy background. The woman's face is partially obscured by the umbrella's edge.

J E Š T Ě
N E Ž
P O Ž E H N Á

ZÁHADY MACKENZIE WHITE—KNIHA 3

Záhady Mackenzie White

Blake Pierce

Ještě Než Požehná

«Lukeman Literary Management Ltd»

Pierce B.

Ještě Než Požehná / B. Pierce — «Lukeman Literary Management Ltd», — (Záhady Mackenzie White)

Blake Pierce, autor bestselleru NAVŽDY PRYČ (#1 bestseller s více než 600 pětihvězdičkovými hodnoceními), přináší knihu č. 3 ve vzrušující sérii Záhady Mackenzie White. V knize JEŠTĚ NEŽ POŽEHNÁ (Záhady Mackenzie White – kniha 3), nově jmenovaná agentka FBI Mackenzie Whiteová úspěšně dokončí akademii v Quanticu a hned je zavlčena do dalšího případu masových vražd. Bylo objeveno několik mrtvých žen, které se vydaly kempovat v odlehlém Národním parku v Západní Virginii. Park je však rozlehlý a mezi oběťmi zdánlivě není žádná spojitost. Mackenzie v tu dobu zároveň obdrží telefonát z Nebrasky, který jí nutí vrátit se domů, protože se po mnoha letech konečně objevily nové souvislosti ohledně vraždy jejího otce. Příklad je znovu otevřen a Mackenzie si zoufale přeje, aby s tím mohla pomáhat. Vrah, po kterém však jde FBI, zvyšuje tempo a mizejí další ženy. Začíná psychologická hra na kočku a na myš, ve které není radno se rozptylovat ničím dalším. Vrah je ďábelštější – a chytřejší – než jak si Mackenzie jenom dokáže představit. Při pátrání po něm se musí vydat po cestě, které by se nejrady vyhnula – po cestě do své vlastní psychiky. Nakonec se musí potýkat s dvojitým zvratem osudu, jenž nikdy nemohla předvídat. Temný psychologický thriller JEŠTĚ NEŽ POŽEHNÁ je knihou č. 3 ve vzrušující nové sérii – s novou oblíbenou hrdinkou – který vás přinutí obracet stránky dlouho do noci. Kniha č. 4 v sérii Záhady Mackenzie White bude brzy k dispozici. Další knihou od Blake Pierce je NAVŽDY PRYČ (Záhady Riley Page – kniha 1), která je dostupná ke stažení zcela zdarma!

© Pierce B.
© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

PROLOG	8
KAPITOLA PRVNÍ	9
KAPITOLA DRUHÁ	14
KAPITOLA TŘETÍ	18
KAPITOLA ČTVRTÁ	22
KAPITOLA PÁTÁ	25
KAPITOLA ŠESTÁ	31
Конец ознакомительного фрагмента.	33

JEŠTĚ NEŽ POŽEHNÁ

(ZÁHADY MACKENZIE WHITE—KNIHA 3)

BLAKE PIERCE

Blake Pierce

Blake Pierce je autorem RILEY PAGE mysteriózní série bestsellerů, která zahrnuje dvanáct knih (a přibývají další). Blake Pierce je taky autorem mysteriózní série MACKENZIE WHITE, která pozůstává z osmi knih; mysteriózní série AVERY BLACK, pozůstávající ze šesti knih; mysteriózní série KERI LOCKE, pozůstávající z pěti knih; mysteriózní série MAKING OF RILEY PAIGE, pozůstávající z dvou knih (a přibývají další); a mysteriózní série KATE WISE, pozůstávající ze dvou knih (a přibývají další).

Zanícený čtenář a celoživotní fanoušek mysteriózního žánru a thrillerů, Blake ocení zpětnou vazbu, a tak neváhejte, navštivte www.blakepierceauthor.com, zjistěte více a zůstaňte v kontaktu.

Copyright © 2016 Blake Pierce. Všechna práva vyhrazena. S výjimkou povolení podle U.S. Copyright Act 1976, žádná z částí této publikace nesmí být, bez předchozího svolení autora, za žádných okolností reprodukována, distribuována nebo převáděna do jakýchkoliv jiných formátů, ani uchovávána ve sdílené databázi. Tento ebook je licencován výlučně pro Vaše osobní využití. Tento ebook nesmí být dále prodáván nebo darován ostatním lidem. Pokud chcete knihu sdílet s další osobou, zakupte si prosím další kopie. Pokud čtete tuto knihu, ale nezakoupili jste si ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro Vaše použití, vraťte ji prosím a pořídte si svou vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete usilovnou práci, kterou autor na vznik tohoto titulu musel vynaložit. Obsah této knihy je fiktivní. Jména, osobnostní charakteristiky, organizace, místa, události a konflikty jsou beze zbytku produktem autorovy představitosti, nebo je jejich použití fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať již živými nebo mrtvými, je čistě náhodná.

Copyright obálky andrey_1 v licenci Shutterstock.com.

KNIHY OD BLAKE PIERCE

SÉRIE STVOŘENÍ RILEY PAIGEOVÉ

SLEDOVANÁ (kniha č. 1)

ČEKÁNÍ (kniha č. 2)

MYSTERY SÉRIE RILEY PAIGEOVÁ

NAVŽDY PRYČ (kniha č. 1)

POSEDLOST (kniha č. 2)

TOUŽENÍ (kniha č. 3)

VÁBENÍ (kniha č. 4)

PRONÁSLEDOVÁNÍ (kniha č. 5)

SOUŽENÍ (kniha č. 6)

MACKENZIE WHITE MYSTERY SÉRIE

JEŠTĚ NEŽ ZABIJE (kniha č. 1)

JEŠTĚ NEŽ SPATRÍ (kniha č. 2)

JEŠTĚ NEŽ POŽEHNÁ (kniha č. 3)

JEŠTĚ NEŽ VEZME (kniha č. 4)

PSYCHOLOGICKÉ ZÁHADNÉ TAJEMSTVÍ CHLOE FINE

DALŠÍ DVEŘE (kniha č. 1)

OBSAH

[PROLOG](#)

KAPITOLA PRVNÍ
KAPITOLA DRUHÁ
KAPITOLA TŘETÍ
KAPITOLA ČTVRTÁ
KAPITOLA PÁTÁ
KAPITOLA ŠESTÁ
KAPITOLA SEDMÁ
KAPITOLA OSMÁ
KAPITOLA DEVÁTÁ
KAPITOLA DESÁTÁ
KAPITOLA JEDENÁCTÁ
KAPITOLA DVANÁCTÁ
KAPITOLA TŘINÁCTÁ
KAPITOLA ČTRNÁCTÁ
KAPITOLA PATNÁCTÁ
KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ
KAPITOLA SEDMNÁCTÁ
KAPITOLA OSMNÁCTÁ
KAPITOLA DEVATENÁCTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ
KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ
KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ
Občas si přála být toho opět schopna.
KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ PRVNÍ
KAPITOLA TŘICÁTÁ DRUHÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ TŘETÍ
KAPITOLA TŘICÁTÁ ČTVRTÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ PÁTÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ ŠESTÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ SEDMÁ

PROLOG

Pam se posadila na kládu ležící na okraji tábořiště a zapálila si cigaretu. Po sexu byla vždycky plná energie. Kousek od ní stál Hunterův stan a připomínal polorozbořenou kupoli. Zevnitř se ozývalo jeho tlumené chrápání. I tady v lesích to bylo to samé. Ona seděla tady, plná energie z proběhnuvšího milování, zatímco on spal jako zabitý. Uprostřed té krásné přírody jí to však ani tolik nevadilo.

Patou vyhloubila v zemi malou díru, do které odklepávala cigaretu. Dobře věděla, že kouřit v lese během takhle suchého podzimu je pořádně bezohledné. Dívala se k nebi a sledovala hvězdy. Byla poměrně chladná noc. Podzim už na východní pobřeží dolehl plnou vahou a srazil teploty k zemi. Pam si vlastníma rukama objala ramena. Přála si, aby Hunterův stan měl takový ten průzor ve střeše, kterým se člověk mohl dívat ven, ale bohužel tomu tak nebylo. Celé situaci to však neubíralo na romantičnosti – odjeli daleko od domova a byli sami v hlubokém lese. Bylo to pravděpodobně to nejbližší společnému životu, co byla ochotná dovolit, dokud se jí ten idiot konečně neuráčí požádat o ruku. Díky hvězdnatému nebi, perfektnímu počasí a chemii, která mezi nimi jenom jiskřila, byla tato noc jedna z těch šťastnějších.

Chtěla se už vrátit zpátky do stanu, přitulit se k němu a zahřát, ale nejprve si musela ještě odskočit. Vyrázila do lesa a dávala si přitom pozor, aby nesešla z cesty. Nebylo snadné se tu pohybovat takhle v noci, když svítily jenom hvězdy a srpek měsíce. Rozhlížela se do šera tak dlouho, dokud si nebyla jistá, že se musí vydat doleva, kde po pár metrech najde záchody.

Vyrázila tedy oním směrem a asi tak půl minuty kráčela dál. Když se po chvíli ohlédla, stan už ani neviděla.

„Sakra,“ řekla polohlasně ve snaze ukočírovat rodící se paniku.

Seber se, poručila sama sobě a znovu se vydala kupředu. Stan je jenom kousek zpátky a...

Tu její levá noha o něco zavadila a než si stačila uvědomit, co se to děje, už se poroučela k zemi. Na poslední chvíli se jí podařilo dát před sebe ruce a ochránit si tak obličej od přímého nárazu na zem. Při dopadu hekla úlekem i bolestí, ale ihned zahanbeně vstala.

Vyčítavě a skoro až s dětinskou uražeností se podívala na kládu, o níž zakopla. V temnotě, jež všechno obestírala, ten tvar vypadal velice nejasně. Přesto však byla schopna s jistotou říci, že to žádná obyčejná kláda není.

Pomyslela si, že jí možná jenom šálí zrak. Musela to být nějaká podivná hra stínů. Nic víc.

Dívala se na to několik vteřin, ale žádná z nich nezastavila mráz, která jí začal šplhat po páteři. Poznala, co to je. Najednou už to bylo bez diskuze.

Lidská noha.

Z pohledu, který se jí naskýtal, to bylo všechno. Nezdálo se, že by tam někde bylo i tělo. Noha ležela v trávě, zčásti zakrytá porostem a podzimním listím. Chodidlo bylo obuté v tenisce a bílá ponožka pod ní byla nasáklá krví.

Pam začala křičet. Otočila se a rozběhla se zpátky tmou. Křičet už nepřestala.

KAPITOLA PRVNÍ

Mackenzie seděla na sedadle spolujezdce v sedanu nafasovaném od FBI a v ruce svírala stejně tak nafasovaný Glock. Byla to zbraň, se kterou srůstala, jako kdyby to byla jenom další část jejího těla. Tentokrát ten pocit byl však přece jenom trochu jiný. Až tenhle den totiž skončí, všechno už bude jiné.

Bryersův hlas ji vytrhl z úvah. Byl to on, kdo seděl za volantem a tu a tam jí počastoval pohledem, jenž ze všeho nejvíce připomínal pohled zklamaného otce.

„Víte...že tohle nemusíte dělat,“ řekl. „Nikdo si nebude myslet nic špatného, když se tomu prostě vyhnete.“

„Myslím, že to musím udělat. Myslím, že to sama sobě dlužím.“

Bryers si povzdychl a podíval se ven z auta. Stáli na rozlehlém parkovišti, které se topilo v noční temnotě a bylo osvětleno jenom tlumenými pouličními světly, táhnoucími se sporadicky na ostrůvku uprostřed. Viděli tři auta a spolu s nimi i obrysy tří mužů, kteří tam nervózně přešlapovali.

Mackenzie vzala za kliku a otevřela dveře.

„Budu v pohodě,“ řekla.

„Já vím,“ odpověděl Bryers. „Jenom...prosím buďte opatrná. Pokud se vám dneska v noci něco stane a ti nepraví lidé přijdou na to, že jsem tu byl s vámi...“

Mackenzie nečekala na zbytek. Vystoupila z auta a zabouchla za sebou dveře. Glock držela v ruce a uvolněným krokem se vydala k těm třem a jejich autům. Věděla, že není důvod být nervózní, ale přesto se nedokázala ubránit. Ani přes fakt, že jedním z těch mužů byl Harry Dougan.

„To jsi s sebou musela přitáhnout i Bryerse?“ zeptal se jeden z nich.

„Hlídá mě,“ odpověděla. „Není ani trochu jako vy tři.“

Všichni tři se zasmáli a podívali se k autu, ze kterého Mackenzie právě vystoupila. V perfektní synchronizaci Bryersovi zamávali. Ten se za volantem falešně usmál a ukázal jim prostředníček.

„Pořád se mu ani trochu nelíbím, co?“ zeptal se Harry.

„Ne, promiň.“

Zbývající dva muži se na Harryho s Mackenzie podívali se stejnou resignací, kterou si pěstovali už několik posledních týdnů. I když ještě nebyli párem v pravém slova smyslu, už to mezi nimi jiskřilo dostatečně na to, aby si toho jejich spolužáci všimli. Nejmenší z nich se jmenoval Shawn Roberts a ten druhý, masivní chlapík, jenž měřil přes dva metry, byl Trent Cousins.

Právě ten pokynul bradou k pistoli v Mackenziině ruce a z pouzdra na opasku vytáhl svou vlastní.

„Tak jdeme na to?“

„Jo, nejspíš nemáme moc času,“ řekl Harry.

Všichni se opatrně rozhlédli po parkovišti. Napětí ve vzduchu houstlo a Mackenzie si v jednom okamžiku uvědomila, že jí to vlastně velice baví. Možná poprvé od dětství byla něčím opravdu nelíčeně a upřímně nadšená.

„Tak na tři,“ řekl Shawn Roberts.

Všichni se zakývali, jak přešlapovali z nohy na nohu, zatímco Harry začal odpočítávat.

„Jedna...dva...tři!“

A potom najednou všichni čtyři běželi. Mackenzie se rychle klidila doleva, aby se schovala za jedním z aut. Už když k němu doběhla, uslyšela první tlumené výstřely ze zbraní ostatních. Samozřejmě, nebyly to skutečné ostré pistole, jenom atrapy...paintballové pistole, které však byly vyrobeny tak, aby své reálné předlohy co nejvěrněji připomínaly. Tohle nebylo zdaleka poprvé, kdy se Mackenzie účastnila cvičení se simulovanou municí, ale bylo to poprvé, kdy něco takového činila bez instruktora a jakýchkoliv ochranných pomůcek.

Napravo od ní se ve spršce červené barvy o zem rozprskla kulka. Nebylo to ani deset centimetrů od jejího chodidla. Skrčila se za autem a rychle se přesunula na jeho druhý konec. Podívala se mezi kola, aby prostorem pod autem spatřila dva páry nohou. Zrovna se nedaleko od ní rozdělily. Jeden z nich zamířil rovněž do zákrytu za autem.

Mackenzie si prohlížela prostor jejich simulované bitvy už v okamžiku, kdy spolu ještě mluvili a připravovali se. Věděla, že nejlepší pozice je u základny velkého sloupu lampy uprostřed parkoviště. Stejně jako celá Hogan's Alley, bylo i toto parkoviště často zařazováno do jejich simulací. Díky tomu, že tu byla už několikrát, Mackenzie věděla, že na všech těch místech existuje nějaká výhodná pozice, která člověku téměř s jistotou zaručí vítězství. Na tomto parkovišti to byl právě ten sloup. Nebyla však schopna se k němu vydat okamžitě, protože v momentě, kdy Harry dokončil odpočítávání, už před ní byli v téže směru další dva chlapíci. Teď však musela vymyslet, jak se tam rychle dostat, aniž by ji přitom trefili.

Pokud ji střelí, prohraje a to znamenalo přijít o sázku ve výši pěti set dolarů. Už předtím přemýšlela, jak je to asi dlouho, kdy byl tento předpromoční ceremoniál vymyšlen a jak se z něj časem stala tajná legendární aktivita, otevřená jenom těm nejlepším z ročníku.

Zatímco jí hlavou probíhaly tyto myšlenky, sledovala, jak se Harry s Cousinem zapletl do malé přestřelky na druhé straně parkoviště. Cousins byl skrčený za jedním z aut, zatímco Harry se kryl přitisknut zády k velké popelnici.

Mackenzie se ušklíbla a zamířila na Cousinse. Byl dobře schovaný a ona v podstatě neměla šanci jej ze svého postavení trefit, ale to neznamenalo, že ho nemůže aspoň vyplašit. Zamířila do jednoho z rohů karosérie auta, za kterým se schovával, a vypálila. O zlomek vteřiny později se v tom místě rozprskla kulka s modrou barvou. Viděla, jak sebou Cousins trhnul a urychleně se skrčil, čímž s Harrym ztratil vizuální kontakt. Ten toho okamžitě využil a dvakrát za sebou po něm rychle vypálil.

Doufala, že nezapomíná počítat. Myšlenka celé té nepovolené noční hry tkvěla v tom, že na konci zůstane jenom jeden střelec, který nebyl nikým zasažen. Každý hráč měl stejnou zbraň – pistoli se střelivem naplněným barvou – a povolen byl jenom jediný zásobník stejné velikosti, kterou měla jejich standardní zbraň – Glock. Podle té byly pistole také vzhledově upraveny. To znamenalo, že každý měl jenom patnáct nábojů. Mackenzie jich nyní zbývalo čtrnáct a byla si vcelku jistá, že ostatní už každý vypálili nejméně tři nebo čtyři.

Vzhledem k tomu, že Harry s Cousinem byli zaměstnáni jeden druhým, znamenalo to, že je momentálně nejnebezpečnější Shawn. Jenže Mackenzie neměla tušení, kde by mohl být. Na to, jak strašně byl vysoký, se mu dařilo velice dobře skrývat.

Opatrně poklekla a riskovala vyklonění zpoza strany svého auta, ve snaze Shawna odhalit. Neviděla jej, ale zato dobře uslyšela cvaknutí zbraně, ze které bylo nedaleko právě vypáleno. Ucukla zpátky právě včas. O nárazník se rozpleskla kulka s barvou. Trocha té zelené ji vystříkla na ruku v momentě, kdy se odtahovala, ale to se našťastí jako zásah nepočítalo.

Aby byl člověk vyřazen, musel být zasažen do ruky, nohy, do zad nebo do trupu. Jediným zakázaným cílem byla hlava. Kulky byly sice vyrobeny z tenkého plastu, ale díky rychlosti, kterou dopadly, přesto dokázaly udělat na kůži pořádné jelito. Pokud by některá z nich trefila oko, zasažený nešťastník by o něj s velkou pravděpodobností přišel. To byl jeden z největších důvodů, proč se na tuto tradici a oficiálních místech dívali se značnou nelibostí. Věděli, že se to děje každý rok, ale obvykle prostě jenom zavírali oči a nechávali budoucí absolventy, aby si svou malou nebezpečnou zábavu pořádali pod pokličkou.

Ta rána dala Mackenzie docela dobrou představu o tom, kde se Shawn skrývá. Určitě byl schoulený za jedním z těch betonových sloupů ve středu. Přesně na místě, které plánovala sama pro sebe. Měl dokonalou pozici, ze které mohl ohrozit úplně všechny. Teď se odvrátil od Mackenzie a vypálil po Harrym. Trefil popelnici jenom kousíček od jeho hlavy. Ihned ale potom musel k zemi, protože po něm Harry i Cousins začali střílet společně.

Mackenzie rovněž pokusila své štěstí, vystřelila po Shawnovi a málem jej trefila do ramene. Sehnul se v poslední chvíli a střela mu tak jenom proletěla nad hlavou a zmizela ve tmě. Zároveň se však ozval Cousinsův výkřik v němž se mísila bolest i frustrace.

„Jsem venku,“ řekl Cousins a pomalu odcházel mimo parkoviště, aby se posadil na jednu z laviček, na kterých měli vyřazení tiše počkat na ostatní. Mackenzie zahlédla jasně žlutou skvrnu těsně nad jeho kotníkem, kam dopadla Harryho rána.

Harry se rozhodl celé situace využít a jako blesk vyrazil ze svého stanoviště za popelnicí. Svou pověstnou rychlostí mířil ke třetímu zaparkovanému autu.

Stále ještě běžel, když tu se Shawn vynořil ze své skrýše. Nejprve vystřelil na Mackenzie, aby jí udržel zalezlou, ale potom se okamžitě zaměřil na Harryho. Další jeho střela se rozpleskla o zem jenom pár centimetrů od Harryho lýtka zrovna ve chvíli, kdy zaběhl za auto.

Mackenzie se rychle přesunula na druhou stranu svého auta v naději, že by se jí mohlo podařit Shawna odrovnat. Vystřelila do stejného místa u základny sloupu, do kterého mířila před chvílí, ale z opačné strany vozidla. Když se tam její střela neškodně rozprskla, Shawn chvíli počkal a potom se vyklonil, aby zkontroloval situaci. V té chvíli už se Mackenzie prosmýkla zpátky na původní místo a z něj se k němu rychle ale tiše blížila. Stačilo jenom pár kroků a dosáhla ideálního úhlu, vypálila a trefila jej přímo do boku. Zelená barva se rozstříkla po jeho košili i kalhotách. Shawn byl tou ránou tak překvapen, že padl na zadek.

„Jsem venku,“ zakřičel a kysele po Mackenzie blýskl očima.

Ještě ani nestačil opustit arénu, aby se na lavičkách přidal ke Cousinsovi, když Mackenzie koutkem oka zahlédla pohyb na levé straně.

Ty parchante, pomyslela si.

Rychle doběhla ke sloupu a schovala se za ním. Přímo nad její hlavou svítila lampa. Mackenzie však věděla, že to bude její výhoda, pokud se útočník bude pokoušet schovávat ve stínech. Světlo může být příliš jasné, což mu v konečném důsledku značně stíží míření.

Jakmile se natlačila zády k silnému sloupu, už se o něj z druhé strany rozprskla střela s barvou. V tichu, které následovala, slyšela jenom Cousins s Shawnem, kteří se pochechtávali na své lavičce.

„Tohle bude zábavná podívaná,“ řekl Cousins.

„Ty říkáš zábavná,“ přisadil si Shawn, „já říkám bolestivá.“

Mackenzie se navzdory faktu, že si dělali legraci i z ní, musela mírně pousmát. Nepochybovala o tom, že ji Harry klidně střelí. Rozhodně neměli ten typ vztahu, ve kterém by ji ochranněsky ušetřil bolesti a nechal ji vyhrát. Teď byli oba na stejné lodi – již zítra absolvující agenti FBI.

Přesto však spolu strávili již hodně času, ať už ve škole, anebo v mnohem přátelštějších situacích po ní. Mackenzie jej znala velice dobře a věděla díky tomu, co musí udělat, aby jej dostala. Když se vyklonila, aby vystřelila do kola auta, za kterým se schovával, cítila se skoro až provinile.

Ze svého úkrytu se vyklonil okamžitě. Vykoukl přes kapotu. Mackenzie naznačila pohyb doprava, jako kdyby se chtěla vrátit zpátky na sloup. Vystřelil tam, přesně jak předpokládala. Ona se v tom okamžiku však už vydala do protisměru a překulila se doleva. Na konci pohybu zůstala ležet na zemi na břiše a s pistolí před sebou. Vypálila.

Střela Harryho zasáhla do pravé části hrudi. Jasně žlutá barva se rozprskla po jeho triku a na chvíli zasvítla ve stínu jako další lampa.

Harry padl na kolena a zahodil svou zbraň. Potom naplno vyšel zpoza auta a nevěřicně přitom kroutil hlavou.

„Jsem vyřízenej.“

Mackenzie vstala, naklonila hlavu do strany a trochu se zamračila.

„Zlobíš se?“ popíchl ho.

„Ani trochu. Byl to parádní tah.“

Cousins se Shawnem začali tleskat. V povzdálí vystoupil Bryers ze svého auta a přidal se k nim. Mackenzie věděla, že si o ní dělal starosti, ale že je zároveň i pyšný, že tu je. Součástí tradice totiž

bylo, že jeden ze zkušených agentů musel být kolem a dohlížet, kdyby se něco zvrtilo. Občas se to stávalo. Verze, kterou zachytila Mackenzie, říkala, že v roce 1999 byl jeden chlapík zasažen zezadu do kolene a svůj promoční ceremoniál nakonec musel absolvovat s francouzskými holemi.

I s Bryersem se všichni shromáždili na lavičce. Byl to právě on, kdo teď sáhl do náprsní kapsy a vytáhl z ní oněch pět set dolarů. Složili se na ně všichni a teď náležely vítězce. Bryers peníze podal Mackenzie a řekl:

„Dělali jste si vůbec nějaké naděje, chlapci?“

„Dobrá práce, Mac,“ řekl Cousins. „Byl bych radši, kdybys mě oddělala ty, než tihle kašpaři.“

„Dík,“ pokývala Mackenzie hlavou.

„Nerad znám jako starej prd,“ řekl Bryers, „ale je už skoro jedna ráno. Běžte domů a trochu se prospěte. Všichni. Prosim, neukazujte se na promoci celý ztrhaní a mimo mísu.“

Mackenzie se znovu zmocnil ten zvláštní pocit štěstí. Tohle byla skupina jejích přátel – přátel, se kterými se dala do kupy poté, co před devíti týdny skončil ten McGrathův experiment.

Zítřka budou všichni promovat z akademie, a, pokud všechno půjde tak, jak má, budou z nich do týdne zbrusu noví agenti FBI. Zatímco Harry, Cousins a Shawn si nedělali naděje, že by svou kariéru odstartovali na něčem, co by stálo za řeč, Mackenzie se mohla těšit na něco více... přesněji řečeno, na skupinu speciálních agentů, o které se jí zmínil McGrath, když konečně vyřešili ten strašný případ vražd. Stále sice nevěděla, co to přesně znamená, ale to na jejím nadšení nijak moc neubíralo.

Její skupinka se brzy rozdělila, když se všichni vydali vlastní cestou. Mackenzie se nemohla zbavit pocitu, který už docela dlouho neznala. Byl to pocit, že budoucnost byla stále ještě příliš vzdálená, mimo dosah a stále ještě se rozvíjející. Teď však poprvé za hodně dlouhou dobu cítila, že nad tím vším získává jakous takous kontrolu.

*

Mackenzie se dívala na modřinu na Harryho hrudi a věděla, že její základní emoce by se měla jmenovat soucit, ale přitom se naopak nemohla ubránit smíchu. Místo, kde jej zasáhla, bylo krvavě rudé a jako kořeny stromů od něj do stran táhla fialová modřina. Vypadalo to vlastně docela jako rána od obrovského včelího žihadla, ale zcela jistě to bolelo mnohem více.

Stáli v její kuchyni a ona pro něj balila do utěrky pytel s ledem. Když bylo hotovo, podala mu jej a on si jej potom trochu komicky přidržel u těla. Bylo vidět, že je mu trapně, ale zároveň je potěšen, že jej pozvala k sobě, aby se ujistila, že mu nic není.

„Omlouvám se,“ řekla konečně upřímně. „Ale víš, možná, že tě za tu výhru budu moct pozvat na kafe.“

„To bude teda sakra dobrý kafe,“ odpověděl Harry. Odsunul led z hrudi a zachmuřil se, když spatřil svoji ránu.

Mackenzie se na něj dívala a teprve teď si uvědomila, že, i když už byl v jejím bytě více než tucetkrát, a při několika příležitostech se přitom líbali, tohle bylo poprvé, kdy si u ní doma sundal triko. Také to bylo od Zacka prvně, co se ocitla v bezprostřední blízkosti takto polovičatě oděného muže. Možná, že to byl ještě dozvuk adrenalinu z té přestřelky, radost z vítězství v ní, anebo vzrušení z toho, co má přijít zítra, ale jednoduše se jí to líbilo.

Přistoupila blíže a přiložila dlaň na nezraněnou polovinu jeho hrudi. Padla přesně na srdce. „Bolí to ještě?“ přistoupila ještě blíže.

„Teď zrovna ne,“ odpověděl a trochu nervózně se ušklíbl.

Pomaloučku přešla rukou k ráně a jemně se jí dotkla. A potom, řízena pouze ženskými instinkty, které již dlouho úspěšně potlačovala, se k němu přitáhla a políbila jej. Pocítila, jak celé jeho tělo ztuhlo. Její ruka sjela k jeho boku a přitáhla jej blíže. Políbila jej na klíční kost, potom trapéz a nakonec na krk. Teď už se k ní tlačil sám.

Bylo pro ně už docela obvyklé, že se vzájemně líbali tak dlouho, až už nakonec ani jeden z nich nevěděl, co vlastně dělá. Stalo se to tedy zatím jenom čtyřikrát, ale pokaždé to přišlo jako nějaká tajemná vlna ze samotné přírody, zcela neočekávaně a bez varování.

Trvalo méně než deset vteřin, než byla jemně natlačena na kuchyňskou linku. Její ruce zkoumaly jeho hrud', zatímco jeho levačka odhalila způsob, jak jí nadzvednout tričko. Srdce jí divoce tlouklo a každý sval v těle křičel, že to chce a že už je na to dokonale připravená.

Takhle blízko už se dostali předtím – vlastně hned dvakrát. V obou případech však k ničemu nedošlo. Tedy, byla to ona, kdo nakonec couvnul. Poprvé se mu vysmekla v okamžiku, kdy začal zápolit s knoflíkem na jejích kalhotách. Podruhé byl až příliš opilý a ona až příliš střízlivá. Ani jeden z nich nikdy nic neřekl, ale váhavost ohledně spaní spolu, přišla jako výsledek vzájemného respektu a nejistoty toho, co jim budoucnost přinese. Navíc na Harryho myslela mnohem více, než aby jej byla schopná jenom tak použít jako nějakou sexuální hračku. Líbil se jí víc a více, ale sex byl stále ještě příliš osobní záležitostí. Před Zackem poznala jenom dva muže, z nichž jeden ji spíše napadl, než aby šlo o vzájemně opravdu plně chtěný sex.

Všechno tohle jí teď proletělo hlavou, zatímco se s Harrym líbala a příliš pozdě si stačila uvědomit, že se její ruce už nacházejí mnohem níže, než jen v oblasti hrudníku. On si toho očividně povšiml také, protože jeho tělo ztuhlo ještě více a navíc začal dýchat mělčeji.

Tu najednou odstrčila ruce a vymanila se z polibku. Sklopila zrak v obavě, že pokud se na něj podívá, spatří v jeho očích zklamání.

„Počkej,“ řekla. „Harry...promiň...já nemůžu...“

„Já vím,“ odpověděl hlasem, kterému se nedařilo zakrýt frustraci. „Já vím, že je to...“

Mackenzie se zhluboka nadechla a potom od něj poodstoupila. Nedokázala se na něj ani podívat. Zmatení zračící se v jeho očích, bylo v tu chvíli příliš. „Nemůžeme. Já nemůžu. Omlouvám se.“

„To je v pořádku,“ řekl jako když chápe, ale nechápavým hlasem. „Zítra je velký den a je pozdě. Takže já teďka už půjdu, než budu mít čas přemýšlet nad tím, že sem byl zase sestřelenej.“

Podívala se na něj a přikývla. Ten poslední ostnatý komentář ji nerozhodil. Nechala to plavat. Svým způsobem si ho vlastně i zasloužila.

„To bude asi nejlepší,“ řekla.

Harry si opatrně oblékl triko zcela zamazané od barvy a pomalu se vydal ke dveřím.

„Dobrá práce dnes v noci,“ řekl při odchodu. „Ani na chvíli jsem nepochyboval, že to nakonec vyhraješ.“

„Díky,“ řekla Mackenzie nepřítomně. „A Harry...opravdu, je mi to líto. Já nevím, co mě vždycky zastaví.“

Pokřčil rameny a otevřel dveře. „To nic,“ řekl. „Jenom...já už tohle moc dlouho dělat nevydržím.“

„Já vím,“ řekla smutně.

„Dobrou, Mac.“

Zavřel za sebou dveře a Mackenzie osaměla. Nehybně stála v kuchyni a dívala se na hodiny na zdi. Bylo 1:15 a ona se ani necítila unavená. Možná, že ta malá hra na parkovišti napumpovala do její krve až příliš mnoho adrenalinu.

Přesto však učinila pokus jít do postele, ale výsledek byl, že většinu noci strávila převrácením se a přemýšlením. Občas se jí zdály sny a ona si jich díky nepřítomnosti hlubokému spánku byla vědoma. V jednom z nich například spatřila tvář svého otce. Usmíval se, jako kdyby byl pyšný, že se ve svém snažení už dostala tak daleko – že už zítra absolvuje akademii FBI.

Kromě toho úsměvu však viděla i něco dalšího. Byly tam všechny ostatní věci, které sny o něm běžně provázely. Mrtvolný svit v jeho očích i všechna ta krev.

KAPITOLA DRUHÁ

I když Mackenzie nastavila budík na osmou ráno, byla probuzena vibrováním mobilu už v 6:45. Zasténala a podívala se směrem k telefonu. Pokud je to Harry a chce se omluvit za něco, co ani neudělal, tak ho zabiju, pomyslela si. Stále víceméně v polospánku sáhla po telefonu a pokusila se zaostřit na displej.

Naštěstí to nebyl Harry, ale Colby.

Mackenzie zmateně svráštěla obočí a zvedla to. Colby rozhodně nepatřila k ranním ptácatům a navíc už spolu nemluvily déle než týden. Nejspíše byla prostě jenom nervózní kvůli promócím a nejistotě, která se rozprostírala hned za nimi. Colby byla jedinou ženskou kamarádkou, kterou Mackenzie tady v Quanticu měla, takže se snažila dělat všechno pro to, aby jejich přátelství vydrželo – i když to znamenalo zvednout telefon brzo ráno těsně před promocemi a poté, co se jí podařilo ukrojit pouhé čtyři hodiny spánku.

„Ahoj, Colby,“ řekla. „Co se děje?“

„Spala jsi?“ zeptala se Colby.

„Jo.“

„Ach, sakra. Omlouvám se. Myslela jsem si, že budeš na nohou už za rozbřesku vzhledem k tomu všemu, co se má dneska semlít.“

„Je to jenom promoce,“ zívla Mackenzie.

„Ha! Kéž by šlo jenom o to,“ řekla Colby lehce hysterickým hlasem.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se Mackenzie a posadila se pomalu na posteli.

„Budu,“ odpověděla Colby. „Podívej... myslíš, že by ses se mnou mohla setkat ve Starbucks na rohu Fifth Street?“

„Kdy?“

„Co nejrychleji můžeš. Já tam jdu rovnou.“

Mackenzie se opravdu nechtělo někam teď jít. Nechtělo se jí ani pomyslet na to, že by opustila postel. Jenže Colby ještě nikdy nezněla takhle divně. A vzhledem k tomu, že je čekal důležitý den, rozhodla se, že se bude muset pokusit být dobrou kamarádkou.

„Dej mi tak dvacet minut,“ řekla.

S povzdechem se potom vyškrábala z postele a rychle se začala připravovat. Co se vzhledu týkalo, musela se spokojit jenom s tím nejzákladnějším. Vyčistila si zuby, navlékla na sebe mikinu a tepláky na běhání, vlasy si uvázala do hodně odbytého culíku a vyrazila ven.

Když kráčela těch šest bloků na Fifth Street, začínala na ní postupně doléhat váha dne, který měla před sebou. Dnes promuje z akademie FBI, jenom chvilku před polednem, a učiní to jako jedna z nejlepších v ročníku. Na rozdíl od většiny ostatních absolventů, které za těch dvacet týdnů poznala, nebude mít v publiku žádnou rodinu ani nikoho dalšího, kdo by s ní ten úspěch oslavil. Bude na to sama, stejně jako byla na věci sama po většinu svého života. Vlastně už od šestnácti. Teď se pokoušela přesvědčit se, že jí to nijak nevádí, ale nebyla to pravda. To, co cítila, nebyl snad smutek, ale spíše jakási podivná úzkost, jejíž hrany s lety ztratily na ostroty a otupily se.

Když dorazila do Starbucks, všimla si, že doprava na ulici je o něco hustší než obvykle – nejspíše za to mohli právě rodiny a přátelé absolventů. Nechala to plavat. Posledních deset let strávila tím, že se pokoušela na matku se sestrou myslet co nejméně, takže proč by s tím měla začínat zrovna teď?

Když vstoupila do Starbucks, zjistila, že Colby už tam je. Usrkávala ze svého hrnku a zamyšleně se dívala z okna. Na stolku čekal ještě jeden další šálek a Mackenzie usoudila, že ten bude pro ni. Posadila se naproti Colby a okamžitě začala předvádět divadélko o tom, jak moc je unavená. Přivřela dokonce trochu oči a zamračila se.

„Tohle je moje?“ zeptala se a sáhla po kávě.

„Ano,“ řekla Colby. Vypadala unavená, smutná a nabručená.

„Tak co se děje?“ zeptala se Mackenzie ve snaze zabránit hrozícímu chození kolem horké kaše.

„Já nebudu promovat,“ odpověděla.

„Cože?“ zeptala se Mackenzie překvapeně. „Myslela jsem, že jsi vším prošla na výbornou.“

„Prošla. Je to... já nevím. Mám pocit, že jsem tu během toho výcviku úplně vyhořela.“

„Colby... to nemůžeš myslet vážně.“

Její hlas zněl až příliš přísně, ale bylo jí to v té chvíli jedno. Tohle vůbec nebyla ta Colby, kterou znala. Takové rozhodnutí nemohlo přijít, aniž by o tom předtím hodně nepřemýšlela. Tohle nebyl chvilkový zkrat nebo rozmar dívky, která byla prostě jenom unavená a vynervovaná.

Jak to jenom teď může vzdát?

„Ale já to myslím vážně,“ řekla Colby. „Poslední zhruba tři týdny už mě to opravdu nebavilo. Některé dny jsem přišla domů a plakala, protože jsem se cítila jako v kleci. Já už to prostě nechci.“

Mackenzie nevěděla, co na to říct.

„No, udělat takové rozhodnutí zrovna v den promoce, je dost šílené.“

Colby pokrčila rameny a znovu se zadívala ven z okna. Vypadala unaveně. Poraženě.

„Colby... ty se nemůžeš jenom tak vzdát. Nedělej to.“ Další slova, jež se jí drala na jazyk, už raději nevyřkla: Pokud se na to teď vykašleš, tak posledních dvacet týdnů bylo úplně k ničemu a navíc budeš přede všemi za slabocha.

„Ale já to nehodlám oficiálně ukončit,“ řekla Colby. „Já na tu promoci dneska půjdu. Musím. Moji rodiče přiletěli z Floridy, takže nemám na výběr. Od zítra je to ale vyřízeno.“

Když Mackenzie na akademii začínala, instruktoři je varovali, že zhruba tak dvacet procent z nich to někde v průběhu výcviku pravděpodobně vzdá. V minulosti to prý bývalo skoro třicet procent. Myšlenka na to, že by se mezi ně měla zařadit i Colby, jí však přesto jenom stěží dávala smysl.

Byla tak silná a odhodlaná. Jak sakra mohla nakonec přijít s takovou koninou?

„Co budeš dělat?“ zeptala se nahlas. „Pokud se doopravdy rozhodneš tohle všeho vzdát, jakou jinou kariéru si zvolíš?“

„Já nevím,“ odpověděla. „Možná něco kolem prevence obchodu s lidmi. Výzkum a zdroje nebo tak něco. Já přece nemusím být agent, no ne? Je tu spousta dalších možností. Já prostě jen nechci být agent.“

„Ty to doopravdy myslíš vážně,“ povzdechla si Mackenzie.

„Myslím. Jenom jsem ti to chtěla říct, protože po promoci se moji rodiče nejspíš budou rozplývat pýchou.“

Och, chudinko, pomyslela si Mackenzie sarkasticky. To musí být hrozná představa.

„Já to nechápu,“ řekla Mackenzie.

„To od tebe ani nečekám. Ty jsi v tomhle skvělá. Máš to ráda. Je to, jako kdyby ses pro to narodila, víš? Já... no já nevím. Jenom se tak plácám.“

„Ach jo, Colby... mrzí mě to.“

„Nemusí,“ odpověděla. „Jakmile pošlu mámu s tátou zpátky na Floridu, všechen tlak bude pryč. Řeknu jim, že jsem byla odvolána kvůli nějaké akci, kterou si vymyslím, a potom už bude jenom na mně, jak s tím vším naložím, řekla bych.“

„No... hodně štěstí, řekla bych,“ odpověděla Mackenzie.

„Přestaň s tím, prosím,“ zarazila jí Colby. „Dneska promuješ jako jedna z nejlepších v ročníku. Ani nemyslí na to, že se budeš mračit kvůli mně. Byla jsi pro mě moc dobrá kamarádka, Mac. Jenom jsem ti to chtěla říct sama a předem, než aby sis toho potom všimla náhodou později.“

Mackenzie se nijak nesnažila zakrýt vlastní zklamání. Nebyla na sebe nijak pyšná, že se uchyluje k v podstatě dětinským taktikám, ale přesto zůstala chvíli zticha a jenom zadumaně usrkávala ze svojí kávy.

“A co ty?” přerušila Colby ticho. “Někdo z rodiny nebo přátel, kdo se přijde podívat?”

“Nikdo,” řekla Mackenzie.

“Och,” řekla Colby trochu rozpačitě. “To mě mrzí. Nevěděla jsem...”

“Není třeba omluv,” řekla Mackenzie. Teď byla na řadě ona, aby se zadívala z okna a teprve po pár vteřinách dodala: “Jsem docela ráda, že to tak je.”

Mackenzie byla promočním ceremoniálem hluboce zklamána. Nebylo to nic více než formalizovaná verze promoce ze střední školy a zdaleka se to nemohlo vyrovnat té z vysoké. Zatímco čekala, až bude vyvoláno její jméno, měla spoustu času na vzpomínání na předešlé promoce a jak během nich její rodina více a více sklouzávala do pozadí.

Vzpomínala si, jak skoro plakala, když vystupovala na promoční pódium na střední škole s vědomím, že její otec nikdy nedostane šanci vidět, jak dospěla. Byla si toho vědoma už dlouhé roky, ale v té chvíli, kdy stála na těch schodech, ji to udeřilo naplno jako kámen mezi oči. Během její další promoce na univerzitě už ji to netrápilo. Tam už neměla rodinu vůbec žádnou. Později si uvědomila, že právě to byl rozhodující moment v jejím životě, od kterého se potom už pro většinu věcí a činností uchýlovala do samoty. Když o ní její rodina nejevila žádný zájem, ona se o ně také nebude zajímat.

Ceremoniál skončil bez nějaké větší pompy, a když už byla skoro na cestě pryč, všimla si Colby, jak se na druhé straně auly fotí s rodiči. Vypadalo to, že hraje skvělé divadlo a dokonale před nimi skrývá své skutečné pocity. Její otec a matka samozřejmě jenom zářili pýchou na dceřin úspěch.

Mackenzie nevěděla, co jiného by dělala a všechno to focení kolem jí nedělalo vzhledem k její situaci dobře, a tak začala přemýšlet, jak by se odtamtud co nejrychleji dostala nadobro. Chtěla se jednoduše vrátit domů a otevřít si první z, doufala, několika piv, které si na to odpoledne a večer naplánovala. Už se vydala ke dveřím, když tu zaslechla známý hlas, jenž zavolal její jméno.

“Hej, Mackenzie,” řekl ten hlas. Okamžitě věděla, kdo to je. Nejenom díky tónu, ale také proto, že lidí, kteří ji oslovovali křestním jménem a ne jednoduše Whiteová, tu bylo, co by na prstech počítal.

Byl to Ellington. Měl na sobě oblek a vypadal zrovna tak nepohodlně, jak se Mackenzie cítila. Úsměv, kterým ji však počastoval, byl naopak až příliš pozitivní. V tu chvíli jí to ale nijak neobtěžovalo.

“Zdravím, agente Ellingtone.”

“Myslím, že v situaci, jako je tahle, je v pořádku, když mě budete oslovovat Jared.”

“Preferuji Ellingtone,” řekla a mírně se usmála.

“Jak se cítíte?” zeptal se.

Pokrčila rameny a strašně moc si přála, aby odtamtud už byla pryč. Mohla si nalhávat, co chtěla, ale fakt, že tam neměla nikoho z rodiny ani přátel, na ni začal doléhat.

“Jenom pokrčení rameny?” zvedl Ellington obočí.

“Inu, jak bych se měla cítit?”

“Vítězně. Hotově. Hrdě. Nadšeně. To je jenom pár příkladů.”

“To všechno cítím,” odpověděla. “Jenom...já nevím. Celá ta ceremonie mi přijde zbytečná.”

“Tomu rozumím,” řekl Ellington. “Sakra, já nesnáším, když musím nosit tenhle kaftan.”

Mackenzie už se chystala odpovědět, že mu nošení obleku docela jde, když tu se odněkud zpoza Ellingtona objevil McGrath. I on věnoval Mackenzie úsměv, ale na rozdíl od toho Ellingtonova tento

působil téměř vynuceně. Natáhl k ní ruku, ona ji přijala a téměř se přitom neubránila překvapenému výrazu nad tím, jak slabý jeho stisk byl.

„Jsem rád, že jste prolezla,“ řekl McGrath. „Jsem si jistý, že před sebou máte zářnou kariéru.“

„Byla to brnkačka, že?“ nadhodil Ellington.

„Mezi pěti procenty nejlepšimi,“ řekl McGrath, rozhodnut neumožnit Mackenzie pronést jediné slovo. „Slušná práce, Whiteová.“

„Díky, pane,“ bylo všechno, na co se zmohla.

McGrath se naklonil blíže a jeho tvář byla opět čistě pracovní. „Rád bych, abyste se hlásila do kanceláře. V pondělí v osm ráno. Chci, abyste se ponořila do práce tak rychle, jak jen to bude možné. Už mám hotové vaše papíry – postaral jsem se o to vlastně už před docela dlouhou dobou, aby to na nás čekalo, až tenhle den přijde. Alespoň vidíte, že jsem věřil, že to nezmamráte. Ale teď...není čas. V pondělí v osm. Souhlas?“

„Samozřejmě,“ řekla, překvapena tím nečekaným, i když svérázným, projevem podpory.

McGrath se znovu pousmál, znovu jí potřásl rukou a opět zmizel v davu.

Jakmile byl pryč, Ellington se na ni podíval a široce se usmál.

„Ten je teda dobře naložený. Můžu vám říct, že tohle se nestává často.“

„Asi je to pro něj velký den,“ odvětila Mackenzie. „Celá nová várka talentů, ze kterých si může vybírat.“

„To je pravda,“ řekl Ellington. „Ale všechny žerty stranou. Tenhle člověk si agenty vybírá opravdu pečlivě. Pamatujte si to, až s ním budete v pondělí mluvit.“

Rozhostilo se trapné ticho, které se v jejich konverzacích objevovalo zcela pravidelně a na které si oba už tak nějak zvykli. Bylo něco jako potvrzením jejich přátelství – anebo jak se ten vztah vlastně měl nazývat.

„Dobrá, podívejte,“ řekl po chvíli. „Jenom jsem vám chtěl poblahopřát a povědět, že mi vždycky můžete zavolat, kdyby toho na vás bylo moc. Já vím, že to teď asi zní hloupě, ale v určitém bodě bude nejspíše i nechvalně proslulá Mackenzie Whiteová potřebovat něčí pomoc. A já jsem ten, kdo se pokaždé pokusí přispěchat co nejrychleji.“

„Díky,“ odpověděla.

Při tom posledním slovu najednou pocítila silné nutkání požádat jej, aby šel s ní – ne z nějakých romantických důvodů, ale čistě jenom pro to, aby nebyla sama. Zнала jej docela dobře a, i když o něm měla smíšené pocity, byla ráda, když byl s ní. Nerada si to přiznávala, ale začínala mít pocit, že by měla udělat něco, čím by ten dnešní den a úspěch, jenž reprezentoval, oslavila. A, i když by to znamenalo strávit dalších pár lehce trapných hodin s Ellingtonem, bylo by to pořád lepší (a nejspíše i produktivnější), než být po zbytek dne sama, trápit se sama nad sebou a pít pivo.

Nic však neřekla. I kdyby se jí nakonec podařilo k tomu sebrat odvahu, nezáleželo by na tom. Ellington rychle kývnul hlavou a potom se stejně jako McGrath vypařil v davu.

Mackenzie tam ještě na chvíli stála a ze všech sil se snažila setřást z ramen pocit, že nakonec zůstala úplně, ale úplně sama.

KAPITOLA TŘETÍ

Když Mackenzie dorazila na svůj první skutečně oficiální den v práci, nemohla se zbavit Ellingtonových slov, které jí zvonily v hlavě jako nějaká mantra: Tenhle člověk si agenty vybírá opravdu pečlivě. Pamatujte si to, až s ním budete v pondělí mluvit.

Pokoušela se to používat jako zbraň k vlastnímu uklidňování, protože jinak jí nezbývalo, než si přiznat, že je hrozně nervózní. Nijak nepomohlo ani to, že její ráno začalo tím, že se setkala s jedním s McGrathových lidí, Walterem Hasbrookem, jenž byl nyní velitelem jejího oddělení, a který ji jako nějaké děcko prováděl výtahy a chodbami. Neměl ani trošku šarmu a, i když proti němu Mackenzie osobně nic neměla, nelíbil se jí způsob, jakým jí vysvětloval každičkou maličkost, jako kdyby byla úplně hloupá.

Nic se nezměnilo ani poté, co dorazili do třetího patra, kde se před nimi otevřelo celé bludiště otevřených, ale nevysokou překližkou od sebe vzájemně oddělených kancelářských koutků. Vypadalo to tam jako v zoo. V každém oddělení tohoto open space seděl jeden z agentů. Někteří telefonovali, zatímco jiní něco psali na počítačích.

„A tohle bude vaše místo,“ řekl Hasbrook a pokynul směrem k jedné krychli uprostřed vnější řady. „Tohle je centrála Výzkumu a dohledu. Zjistíte, že na vás už čeká pár emailů s přístupovými hesly k serverům a seznamem kontaktů v rámci celé FBI.“

Mackenzie vstoupila do svého prostoru trochu rozčarovaná, avšak stále nervózní. Ne, tohle rozhodně nebyl ten vzrušující případ, kterým doufala svou kariéru odstartovat, ale i tak to znamenalo první krok kupředu na cestě, na niž se připravovala, a o které snila už od střední školy. Teď odtáhla od stolu svou židli na kolečkách a usadila se v ní.

Laptop, čekající na stole byl nyní její. Byl to jeden z předmětů, které jí Hasbrook představoval. Tento stůl byl její, celá krychle, celé to místo. Nebylo to nic úžasného, ale bylo to její místo.

„Ve svém emailu naleznete i svůj první úkol,“ řekl Hasbrook. „Být vámi, začal bych na tom okamžitě dělat. Budete potřebovat zavolat dozorujícímu agentovi pro nějaké počáteční instrukce, ale ke konci pracovního dne už byste v tom měla být ponořená.“

„Rozumím,“ řekla a zapnula počítač. Zčásti se pořád zlobila, že za něj byla usazena. Přála si vyrazit někam do terénu. Po tom, co jí McGrath naznačoval, to bylo právě to, co od nové práce očekávala.

Nehledě na to, jak skvělou historii máš, řekla sama sobě, nemůžeš očekávat, že začneš hned jako hvězda. Možná, že je tohle způsob, jak se naučit základní orientaci – nebo McGrathův způsob, jak ti ukázat, kdo je tady šéf a kdo bude poslouchat.

Než mohla Mackenzie odpovědět na jeho další suché a monotónní instrukce, už se Hasbrook odvrátil k odchodu. Vyrazil k výtahům tak rychle, že se skoro zdálo, že je rád, že to má za sebou a může se opět věnovat věcem, na kterých mu záleží.

Když ve svém prostoru osaměla, Mackenzie se zalogovala do počítače a znovu se zamyslela, proč vlastně je tak nervózní.

Protože tohle je ten den, přemýšlela. Pracovala jsem tvrdě, abych se sem dostala, a teď je to konečně moje. Všichni se na mě dívají a tak nemůžu nic podělat – i kdyby to měl být jenom nějaký pitomý úkol od počítače.

Podívala se do emailu a rychle odpověděla na pár zpráv, aby se už mohla začít zabývat tím úkolem. Během hodiny měla všechny potřebné dokumenty a informace. Byla odhodlaná vydat ze sebe to nejlepší a dát McGrathovi všechny důvody uvědomit si, že tím, že ji posadil do králikárny, šeredně mrhá jejím potenciálem.

Prohlížela si mapy, záznamy z mobilních telefonů a data z GPS. Pracovala na zjištění lokace dvou potenciálních podezřelých ze spolupráce z obchodu s lidmi. Během zhruba hodiny se do toho zvládla kompletně ponořit a zjistila, že jí to i baví. Fakt, že nebyla venku v ulicích a nemohla aktivně

pracovat na tom, aby ty muže přivedla před spravedlnost, jí v tu chvíli příliš neobtěžoval. Soustředila se na zadaný úkol a to bylo všechno, co pro tu chvíli potřebovala.

Ano, byla to práce pro poskoka a navíc to po chvíli byla přece jenom nuda, ale Mackenzie nedovolila, aby to ovlivnilo její výkon. Po několika hodinách si dopřála chvilku na oběd, ale potom se ihned vrátila zpátky, s vervou se pustila do další práce a začala dostávat výsledky. Když se pracovní den chýlil ke konci, poslala emailem svému nadřízenému všechno, na co přišla a vydala se k odchodu. Nikdy předtím ještě v kanceláři nepracovala, ale bylo to přesně takové, jak si to představovala. Jediné, co tu chybělo, byla píchačka, kde by si mohla narazit odchod a příchod.

Když došla ke svému autu, konečně si dovolila opět se cítit zklamaně. Práce za stolem. Uvázla za počítačem v cele o čtyřech stěnách z papundeklu. Tohle vůbec nebylo to, co si představovala.

I tak byla však pyšná na to, kam se dostala. Nesměla dovolit svému egu a vlastním možná příliš bláznivým představám, aby zastínily fakt, že je nyní agentkou FBI. Pomyslela na Colby. Říkala si, kde její kamarádka teď asi je a co by řekla na to, že byla Mackenzie nasazena na úředničinu.

V souvislosti s těmi myšlenkami ji napadlo i to, jestli nakonec Colby nebyla z nich dvou tou chytřejší, když se rozhodla do řad agentury nakonec nenastoupit.

Bude za tím stolem sedět dlouho? Budou to roky?

Následujícího dne přijela Mackenzie do práce s odhodláním si jej užít. Předešlého dne učinila na tom případě poměrně velký pokrok a tak teď měla pocit, že by mohla být schopná dnes doručit velice přesné a důležité výsledky, kterých si McGrath jistě musí všimnout.

Záhy však přišla na to, že byla přeřazena na něco jiného. Tento případ byl o podvodu se zelenou kartou. Přílohy emailu obsahovaly přes tři sta stránek svědeckých výpovědí, vládních dokumentů a právních spisů. Jenom pohled na to jí vnuknul chuť sbalit se a jet zase domů.

Mackenzie se rozloženě podívala na telefon. Měla přístup ke všem serverům, což znamenalo, že mohla najít i McGrathovo číslo. Napadlo ji, co by jí asi tak pověděl, kdyby mu zavolala a zeptala se ho, co provedla, že ji takhle trestá.

Sama sobě to nakonec rozmluvila. Namísto toho si vytiskla každyčkový dokument a urovnala je do komínků na stole. Ten pod tou záplavou papírů prakticky zmizel.

Po dvaceti minutách, kdy se snažila do té hrůzy alespoň trochu proniknout, někdo lehce zaklepal na vchod do její kóje. Když se otočila a spatřila, že ve dveřích stojí McGrath, na chvíli ztuhla.

Usmál se na ni stejně, jako na promócích. Něco v tom úsměvu vypovídalo o tom, že nemá sebemenší páru, proč by se Mackenzie měla cítit ublíženě za to, jak vypadá její nová pracovní pozice.

„Omlouvám se, že mi to trvalo tak dlouho,“ řekl McGrath. „Chtěl jsem se přijít podívat, jak to tu zvládáte.“

Mackenzie se musela kousnout do jazyka, aby při odpovědi nepoužila některou z vět, které jí automaticky vytanuly na mysli. Namísto toho jenom přátelsky pokrčila rameny a řekla: „Jsem v pohodě. Jenom...inu, jsem trochu zmatená.“

„Jak to?“

„No, při pár příležitostech jste mi naznačil, že byste ze mě chtěl mít co nejrychleji aktivního agenta. Myslím, že jsem neočekávala, že to bude znamenat sezení za stolem a tisknutí dokumentů o zelených kartách.“

„Ach, ano. Já vím, já vím. Ale věřte mi. Všechno má svůj důvod. Jenom skloňte hlavu a pěkně pracujte. Váš čas přijde, Whiteová.“

V Mackenziině mysli znovu zaznělo: Tenhle člověk si agenty vybírá opravdu pečlivě.

Když to říkáš, pomyslela si.

„Brzy se s vámi spojím,“ řekl McGrath. „Do té doby se opatrujte.“

Stejně jako Hasbrook předešlého dne se i McGrath zdál být ve velkém spěchu, aby se od těch kójí už dostal pryč. Mackenzie se dívala, jak odchází a přemýšlela, jakým dovednostem by se tu asi tak mohla naučit. Neměla ráda, když se cítila být pro něco příliš dobrá, ale proboha...

To, co Ellington řekl o McGrathovi...měla tomu opravdu věřit? Přemýšlela o tom, jestli Ellington mohl tušit, co se na ní od pondělí chystá. Potom pomyslela na Harryho a zamrzelo jí, že mu už několik dlouhých dní nezavolala. On sám se neozýval, protože věděl, že nemá ráda, když je na ni vyvíjen tlak. Byl to ostatně jeden z důvodů, proč se s ním i nadále vídala. Žádný muž s ní ještě nikdy neměl takovou trpělivost. I Zack měl své hranice a jediný důvod, proč spolu zůstali tak dlouho, byl, protože si jeden na druhého jednoduše zvykli a nechtěli se obtěžovat se všemi komplikacemi, jež přinášela změna.

Poslední hromadu papírů dotiskla chvilku před polednem. Než se do té šílenosti mohla opravdu ponořit, rozhodla se, že na to bude potřebovat oběd a po něm opravdu monstrózní kafe.

Vydala se k výtahům. Když jeden z nich dorazil do jejího patra a jeho dveře se otevřely, Mackenzie s překvapením zjistila, že v něm stojí Bryers. On byl její přítomnosti zaskočen podobně, ale okamžitě se na ni přátelsky usmál.

„Kam jste zamířil?“ zeptala se.

„Vlastně jedu za vámi. Říkal jsem si, jestli byste si nedala oběd.“

„Přesně tam jsem teď šla. To zní dobře.“

Do spodních pater tedy sjeli společně a nakonec se usadili v jednom lahůdkářství kousek dál v téže ulici. Když poté seděli nad svými sendviči, Bryers jí položil velice jednoduchou a zároveň extrémně komplikovanou otázku.

„Jak to jde?“ zeptal se.

„No, jde to. Sedím za stolem, kolem mě jsou čtyři stěny papundeklu, ale ten stůl tam spíš jenom tuším, protože je kdesi pod hromadou papírů. Není to úplně tak, jak jsem si představovala.“

„Kdyby tohle přišlo z úst jakéhokoliv jiného nováčka, řekl bych, že je trochu namyšlený,“ okomentoval to Bryers. „Ale ve vašem případě souhlasím. Mrhají vašim potenciálem. Ale proto jsem právě tady. Přišel jsem vás zachránit.“

Tázavě se na něj podívala.

„Jaký druh záchrany to je?“

„Další případ,“ řekl Bryers. „Tedy, chci říci, pokud chcete zůstat na svém současném případě a pokračovat ve studiu těch dokumentů, pochopím to. Ale myslím, že se objevilo něco, co se vašim zájmům blíží mnohem více.“

Mackenzie cítila, jak její tep zařazuje dvojku.

„Vy mě z toho můžete vysekat?“ zeptala se podezíravě.

„Jistě, že mohu. Na rozdíl od minula máte ode všech plnou podporu. McGrath mi volal zhruba před půl hodinou. Pořád sice není velký fanda toho, abyste rovnou naskočila do akce, ale trochu jsem ho zlámal.“

„Vážně?“ zeptala se v záplavě úlevy.

„Můžu vám ukázat historii hovorů na telefonu, jestli chcete. Chtěl vám zavolat osobně, ale já ho požádal, abych vám to mohl oznámit sám. Myslím, že už od včerejška věděl, že na tomhle nakonec skončíte, ale nejdříve se chtěl ujistit, že je to opravdu vážný případ.“

„A vy jste o tom také přesvědčen?“ zeptala se. Tentokrát už v jejím hlase bylo znát počínající vzrušení.

„Ano, všichni si to myslí. V jednom národním parku u Strasburgu ve Virginii se našlo tělo. Velice blízce připomíná jiné tělo, které jsme ve stejné oblasti našli zhruba před dvěma roky.“

„Myslíte si, že je tu spojení?“

Bryers mávnul rukou a pořádně si ukousnul ze svého sendviče.

„Povím vám o tom po cestě. Pojdme se na to pořádně najíst. Užijte si ticha, dokud můžete.“

Mackenzie přikývla a zakousla se do svého oběda, i když ji najednou všechn hlad opustil.

Byla vzrušená, ale zároveň i smutná. Někdo byl přece zavražděn.

Přesto to však znamenalo, že se její pracovní situace začne rapidně zlepšovat.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Quantico opustili okamžitě po obědě. Bryers řídil po dálnici směrem na jihozápad a Mackenzie měla díky stylu jeho jízdy chvílemi pocit, že byla vysvobozena z příšerně nudné práce jen proto, aby byla záhy vystavena smrtelnému nebezpečí.

„Tak, co mi o tom případu povíte?“ zeptala se po chvíli.

„Ve Strasburgu ve Virginii bylo objeveno tělo. Našlo se v národním parku a bylo ve stavu, který silně připomíná stav těla, jež bylo ve stejné oblasti objeveno před dvěma lety.“

„Myslíte si, že jsou spojená?“

„Musí být, pokud chcete můj názor. Stejná lokace, stejně brutální styl vraždy. Dokumenty jsou ve složce na zadním sedadle, jestli se chcete podívat.“

Mackenzie se otočila dozadu a spatřila složku, kterou Bryers obvykle bral s sebou, když očekával, že bude muset provádět na případu nějaké výzkumy. Mackenzie ze složky vyndala jeden z dokumentů, ale nepřestala přitom klást otázky.

„Kdy bylo tělo nalezeno?“ zeptala se.

„V neděli. Zatím nemáme vůbec nic, co by nás odkazovalo nějakým směrem. Tohle není plné stop jako posledně. Potřebujeme vás.“

„Proč mě?“ zeptala se.

Bryers se podíval do zpětného zrcátka a plynule předjel auto, které už tak jelo za hranicí maximální povolené rychlosti.

„Teď je z vás agent – a v tomhle jste zatraceně dobrá,“ odpověděl. „Lidé si o vás šuškaří. Lidé, kteří o vaší existenci neměli v momentě, kdy jste se objevila v Quanticu, ani potuchy. Je sice vcelku zvláštní, že se novopečený agent dostane hned k případu, jako je tenhle, ale vy přece jenom nejste nějaký obyčejný agent, že?“

„Je to dobře, nebo špatně?“ zeptala se Mackenzie.

„Řekl bych, že to bude záviset na vašem výkonu,“ odpověděl.

Prozatím spokojena s odpověďmi, které dostala, začala se Mackenzie soustředit na papíry. Bryers se na ni tu a tam podíval – asi aby viděl její reakce, nebo aby se ujistil, kde se zrovna při četbě nachází. Zatímco ona se probírala jednotlivými detaily, on se po chvíli jal vyprávět příběh celého případu.

„Trvalo jenom pár hodin, než jsme nabyli totální jistoty, že jsou případy propojené. To tělo z před dvou roků bylo nalezeno zhruba o třicet mil jinde. Obrázky, které vidíte v téhle složce, jsou právě z něj.“

„Dva roky,“ řekla Mackenzie podezíravě. Na fotkách viděla tělo, které bylo strašlivě zmrzačené. Některé byly tak hrozné, že musela tu a tam odvrátit zrak. „Jak můžete tak snadno spojit dvě vraždy, které rozděluje tak dlouhý časový úsek?“

„Protože obě těla byla nalezena ve stejném národním parku a ve velmi podobně zubožené kondici. A vy si jistě vzpomenete, co si u FBI myslíme o náhodách, že?“

„Že neexistují?“

„Přesně.“

„Strasburg,“ řekla Mackenzie. „Vůbec nic o tom místě nevím. Malé město, že?“

„Ehm, spíše střední. Počet obyvatel se blíží šesti tisícům. Jedno z těch jižanských městeček, které ještě pořád nezapomněly na občanskou válku.“

„A někde poblíž je tam národní park?“

„Ano,“ odpověděl Bryers. „To pro mě byla novinka také. Navíc je docela velký. Jmenuje se Národní park Little Hill. Zhruba sedmdesát čtverečních mil a táhne se až k hranici s Kentucky. Je populární mezi rybáři, kempaři a pěšími turisty. Je tam prý spousta divokého lesa. Asi zhruba tak.“

„A jak byla ta těla nalezena?“ ptala se Mackenzie dál.

„To druhé našli kempaři v sobotu večer,“ odpověděl Bryers. „Ale to před dvěma lety, to byla pěkně hnusná podívaná. Tělo bylo nalezeno až několik týdnů po vraždě. Už se rozkládalo a zvířata si také vybrala svoje. To ostatně můžete vidět na těch fotkách.“

„Nějaký náznak důvodu, proč byli zavražděni?“

„Nic, čeho bychom si byli vědomi. Obě těla jsou ale ošklivě zmrzačená. U toho prvního byla hlava téměř oddělena, všech deset prstů useknutých, aniž by se někdy našly, a pravá noha od kolena dolů také zmizela. To novější bylo tak nějak rozeseťo kolem. Levá noha se našla skoro dvě stě stop od zbytku těla. Chybí i pravá ruka, která zatím ani nebyla nalezena.“

Mackenzie si povzdechla. V takových chvílích se svět zdál jako opravdové peklo plné zla.

„To je brutální,“ řekla tiše.

Přikývnul.

„To je.“

„Máte pravdu,“ pokračovala. „Podobnost je příliš jasná, než aby ji bylo možno ignorovat.“

V tu chvíli se Bryers rozkašlal, přičemž si zakryl ústa vlastním předloktím. Byl to dlouhý, suchý a bolestivě znějící kašel, jako kdyby byl opravdu ošklivě nachlazený.

„Jste v pořádku?“ zeptala se Mackenzie.

„Jo, jsem v pohodě. Podzim je tu a moje stupidní alergie se opět hlásí o slovo. Ale co vy? Jste v pořádku? Promoce je za vámi, vy jste nyní oficiálně agentkou a svět je pro vás jedna velká ústřice. Jste nadšená, nebo spíš vystrašená?“

„Trochu od obojího,“ přiznala popravdě.

„Přišel v sobotu někdo z rodiny?“

„Ne,“ řekla a než stačil nasadit smutnou tvář nebo říci cokoli na povzbuzení, dodala: „Ale to je v pohodě. Moje rodina si nikdy nebyla příliš blízko.“

„To znám,“ přitakal. „U mě je to stejné. Moji rodiče byli dobří lidé, ale já jsem byl náctiletý, začal jsem se podle toho chovat, a oni na mě potom tak nějak zanevřeli. Nebyl jsem pro ně dostatečně dobrý křesťan a holky se mi až příliš líbily. Něco na ten způsob.“

Mackenzie na to nic neřekla, protože ji to náhlé svěřením zaskočilo. Od chvíle, kdy se s ním poznala, jí toho ještě nikdy o svém životě tolik nevyjevil – a teď to přišlo zcela nečekaně a bez ohlášení jako dvanáctivteřinová lavina.

A potom, než si pořádně uvědomila, že to vlastně dělá, znovu promluvila. Když ta slova opouštěla její ústa, měla skoro stejný pocit, jako kdyby zvracela.

„Moje matka mi udělala něco podobného,“ řekla. „Vyrostla jsem a ona zjistila, že už mě vlastně tak úplně nemá pod kontrolou. A pokud mě nemohla kontrolovat, najednou cítila, že se mnou nemá zas tak tolik společného. Jenže v té době neztratila kontrolu jenom nade mnou, ale tak nějak úplně nad vším.“

„No, nejsou rodiče skvělí?“ povzdychl si.

„Svým speciálním způsobem.“

„A co váš otec?“ zeptal se.

Ta otázka byla jako nůž rovnou do srdce, ale Mackenzie sama sebe znovu překvapila, když na ni odpověděla: „Je mrtvý,“ řekla trochu ochraptělým hlasem. Přesto však málem začala mluvit i o tom, jak se stalo a jak objevila jeho tělo.

I když se čas, po který se v předchozích týdnech neviděli, evidentně podepsal na zlepšení pracovních vztahů, stále ještě se necítila připravená, aby s Bryersem sdílela i tyto staré bolesti. I přes její poměrně chladnou odpověď se však Bryers zdál být otevřenější a komunikativnější. Přemýšlela, jestli to může být tím, že spolu nyní pracovali oficiálně a s požehnáním jeho nadřízených, anebo něčím jiným.

“To je mi líto,” řekl a přešel to způsobem, který dokazoval, že porozuměl, že o tom Mackenzie nechce mluvit. “Moje rodina...oni nikdy nepochopili, proč jsem chtěl dělat tuhle práci. Samozřejmě, byli to velmi přísní křesťané. Když jsem jim pověděl, že nevěřím v boha, to mi bylo sedmnáct, v podstatě nade mnou zlomili hůl. Mezitím už jsem je oba dva vyprovodil na hřbitově. Táta se držel skoro šest let poté, co umřela máma. Dokonce jsme se po jejím pohřbu tak trochu smířili a než zemřel v roce 2013 na rakovinu plic, skoro bych nás zase nazýval přáteli.”

“Alespoň jste měl šanci dát věci do pořádku,” řekla Mackenzie.

“Pravda,” připustil.

“Oženil jste se někdy? Děti?”

“Byl jsem ženatý sedm let. A mám z toho manželství dvě dcery. Jedna je teď na vysoké v Texasu. Druhá kdesi v Kalifornii. Přestala se mnou mluvit zhruba před deseti lety hned poté, co přestala skončila na střední a nechala se sbalit a zasnoubit s jedním šestadvacetiletým maníkem.”

Mackenzie pouze přikývla, protože se konverzace vyvíjela pro oba až příliš nepohodlným směrem. Vlastně to bylo celé dost divné, že se Bryers tak najednou otevřel, ale byla za to ráda. Něco z toho, co jí však pověděl, dávalo smysl. Bryers působil jako samotář, což sedělo i jako vysvětlení pro nepříliš vřelé vztahy s kolegy.

Informace o dvou dcerách ale na všechno vrhala trochu jiné světlo. Docela přiléhalo k vysvětlení, proč se ní teď mluvil tak otevřeně a proč se už delší dobu zdálo, že s ní rád pracuje.

Další dvě hodiny jízdy byly naplněny občasnou konverzací, týkající se povětšinou případu nebo Mackenziiných studií na akademii. Bylo příjemné mít někoho, s kým o tom mohla mluvit a ona se nakonec cítila skoro špatně, že to tak utnula, když se ptal na jejího otce.

Zabralo další hodinu a čtvrt, než Mackenzie spatřila první cedule, ohlašující, že exit na Strasburg se blíží. Mackenzie by skoro řekla, že pocítila změnu v ovzduší v jejich automobilu, když se v tu chvíli jejich konverzace stočila striktně k případu, jenž tu na ně čekal.

O šest minut později zahrnul na exit do Strasburgu a když vjeli do města, Mackenzie pocítila nervozitu. Byl to však ten příjemný druh nervozity – stejný, jako když v pátek večer před promoci zastavili na tom parkovišti a ona se chystala na paintballovou přestřelku.

Dorazila na místo. Ne pouze do Strasburgu, ale do stádia ve svém životě, do kterého se vždy chtěla dostat a o kterém snila už od dob, kdy se utápěla v policejní práci v Nebrasce, aniž by kdy dostala pořádnou šanci vyniknout.

Bože, pomyslela si. Je to opravdu jenom pět a půl roku?

Ano, bylo tomu tak. Ale teď se její sny plnily přímo před jejíma očima a během těch pěti let se práce za stolem na tom zaplivaném policejním oddělení změnila v sedadlo v Bryersově autě, a najednou, jako kdyby to ani nebyl ten stejný život. Její minulost jí nic nepřinášela, spíše jí vždy jenom svazovala ruce, jenže teď se situace obrátila, Mackenzie narostla křídla a ona mohla minulost spokojeně nechat ležet někde v zapomnění.

Spatřila ceduli, odkazující na Národní park Little Hill, a zatímco Bryersovo auto jelo čím dál pomaleji, Mackenziino srdce naopak zrychlovalo. Bylo to tady. První případ, na který je oficiálně nasazena. Pohledy všech se budou upírat k ní, to věděla.

Nadešel čas.

KAPITOLA PÁTÁ

Když Mackenzie vystoupila na parkovišti před návštěvnickým centrem parku Little Hill, okamžitě pocítila napětí ve vzduchu. Stejně, jaké bylo cítit na místech, kde se stala vražda. Nevěděla, jak může něco takového cítit, ale zároveň to ani nebylo poprvé. Byl to její šestý smysl a ona si většinou přála, aby se ho mohla zbavit. Nikdo z lidí, se kterými kdy pracovala, se nezdál, že by něco podobného pociťoval.

Svým způsobem je považovala za šťastlivce. Ten dar sice mohl v leccem pomoci, ale zároveň byl i prokletím.

Vydali se napříč parkovištěm k návštěvnickému centru. Podzim se Virginie ještě úplně nezemocnil, ale už o sobě dával silně vědět. Listy stromů všude kolem se začínaly měnit do rudých, žlutých a zlatavých barev. Před centrem byla budka s ostrahou, ale její posádka, tvořená postarší a velice znuděnou paní, je jenom otráveně odmávla, ať pokračují dál.

Návštěvnické centrum samotné bylo perfektní ukázkou pasti na turisty. Na pár držácích čekala trička a láhve s vodou. Malý regál po straně obsahoval mapy oblasti a pár brožur o rybaření. Uprostřed toho všeho byla jediná postarší žena, které jistě do důchodu zbývalo už jenom pár let. Přivítala je vřelým úsměvem.

„Vy jste určitě od FBI, že?“ zeptala se.

„Přesně tak,“ odpověděla Mackenzie.

Žena rychle přikývla a zvedla pevný telefon, který stál vedle ní na stolku. V papírku vedle telefonu našla číslo a vyťukala jej. Zatímco čekala na spojení, Mackenzie se odvrátila do obchodu a Bryers ji následoval.

„Říkal jste, že jste přímo s policejním oddělením ve Strasburgu zatím nemluvil, že?“ zeptala se.

Bryers zakroutil hlavou.

„Takže jsme tu považováni za pomoc nebo za překážku?“

„Myslím, že to brzy zjistíme.“

Mackenzie přikývla a společně se obrátili zpátky k pultu. Žena zrovna položila telefon a znovu se jim začala věnovat.

„Šerif Clements tu bude zhruba za deset minut. Chtěl by se s vámi setkat na vrátnici venku.“

Vydali se zpátky na parkoviště a k vrátnici. Mackenzie se musela znovu podívat nad krásou okolní scenérie, podtržené barvícími se stromy. Kráčela pomalu a všechno si to užívala.

„Hej, Whiteová?“ řekl Bryers. „Jste v pořádku?“

„Ano. Proč se ptáte?“

„Třesete se. A jste trochu bledá. Jakožto zkušený agent FBI to musím vyhodnotit tak, že jste nervózní – hodně nervózní.“

Mackenzie si promnula ruce, vědoma si faktu, že takové gesto rovněž vypovídá o nervozitě a navíc si povšimla i toho, že se opravdu mírně třesou. Ano, byla nervózní, ale doposud doufala, že se jí to daří skrývat. Očividně však hrála velmi špatné divadélko.

„Podívejte. Teďka už jste v tom doopravdy. Na nervozitu máte právo. Ale pracujte s tím. Nebojujte s tím, ani se to nesnažte skrýt. Já vím, že to zní jako protiklady, ale zkuste mi v tomhle prostě věřit.“

Mackenzie poněkud poníženě přikývla.

Dál pokračovali beze slov. Divoké barvy okolního porostu se znovu dostaly do popředí jejich vnímání. Mackenzie se zadívala na vrátnici a kovovou závoru, jež se klenula přes celou silnici. I když se to zdálo být trochu kliše, nemohla se zbavit dojmu, že její budoucnost čeká právě na druhé straně té závoru. To, co tam najde, ji naplňovalo bázní i nedočkavostí zároveň.

Netrvalo snad ani minutu a uslyšeli zvuk malého motoru. Záhy se ze zatáčky vyloupl golfový vozík. Zdálo se, že rychleji ta věc už ani jet nemůže, ale muž, jenž se hrbil za jeho volantem, působil, že by ji chtěl i tak popohánět.

Když se přiblížil o něco více, Mackenzie si jej mohla prohlédnout lépe. Určitě to byl již jmenovaný šerif Clements. Bylo mu kolem čtyřicítky a působil jako tvrdák. Pohled jeho očí vypovídal o historii, která k němu nebyla vždy zrovna přívětivá. Jeho černé vlasy už od spánků šedivěly a tvář se schovávala ve stínu jednodenních neoholených vousů, které pro člověka tohoto typu nejspíš byly každodenním standardem.

Clements nepřilíš pečlivým způsobem zaparkoval vozík na druhé straně závory, vystoupil a obešel ji, aby se mohl setkat s Mackenzie a Bryersem.

„Agenti Whiteová a Bryers,“ řekla Mackenzie a nabídla mu pravici.

Clements jí chytil za ruku a pasivně s ní potřásl. Stejného pozdravu se dostalo i Bryersemi, než se šerif otočil zpátky k silnici vedoucí do parku.

„Abych byl upřímný,“ začal Clements, „jsem rád za zájem a informační podporu FBI, ale nejsem si už tak jistý, že také potřebujeme asistenci.“

„No, už jsme tady, takže bychom se mohli podívat, jestli můžeme být i s něčím nápomocni,“ řekl Bryers svým nepřátelštějším tónem.

„No budiž, naskočte do vozíku a pojed'te se mnou,“ řekl Clements. Zatímco se soukali do toho vehiklu, Mackenzie se ze všech snažila toho muže odhadnout. Od samého počátku ji na něm nejvíce zajímalo to, jestli je takový jenom proto, že má kvůli vraždě spoustu stresu, anebo jestli je otrava od náturey.

Posadila se vedle něj, zatímco Bryers se uvelebil vzadu. Clements neřekl za celou cestu ani slovo. Dokonce to spíše vypadalo, že si dával záležet, aby jim ukázal, jak nepohodlná mu jejich přítomnost je.

Po zhruba minutě nebo dvou uhnul z hlavní silnice na mnohem menší stezku, jejíž asfalt končil už po několika dalších metrech a která dále pokračovala jenom jako lesní cesta, na níž se i jeho vozík sotva vešel.

„Takže, jaké instrukce obdrželi strážníci na té vrátnici?“ zeptala se Mackenzie.

„Nikdo nesmí dovnitř ani ven,“ řekl Clements. „Ani parkovní rančeři nebo policisté, pokud jim nedám povolení. I tak už tu kolem prdí spousta zadků a všechno jenom ztěžují.“

Mackenzie se rozhodla na tu nepřilíš taktní odpověď raději nereagovat. Nechtěla se s Clementsem začít hádat ještě předtím, než vůbec s Bryersem dostanou šanci se podívat na místo činu.

Trvalo dalších pět minut, než Clements šlápnul na brzdy. Vystoupil dokonce ještě předtím, než vozík zcela zastavil. „No tak,“ řekl tónem, jako kdyby mluvil s dětmi. „Tudy.“

Mackenzie s Bryersem vystoupili. Všude kolem se k nebi tyčil hustě zarostlý les. Bylo tu krásně, ale zároveň ve vzduchu viselo jakési hutné napětí, které Mackenzie už po letech policejní praxe dobře poznávala – byla to krev a špatné zprávy.

Clements je svižným krokem vedl do lesa. Nebyla tam žádná opravdová cesta. Nic, co by stálo za zmínku. Tu a tam sice Mackenzie spatřila stopy starých stezek, vinoucích se porostem, ale nic více. Aniž by si uvědomila, že to činí, zrychlila krok, vydala se před Bryersem do čela a pokusila se Clementse dohnat. Tu a tam se musela sklonit či uhnout před nízko rostoucími větvemi, na nichž tu a tam visely husté pavučiny.

Asi tak po dvou nebo třech minutách chůze uslyšeli tlumené hovory odněkud zepředu. S každým dalším krokem nabíraly na intenzitě a po chvíli už slyšeli i zvuky dalšího pohybu. Mackenzie pochopila, o čem to Clements mluví. Zatím to místo ještě ani neviděla, ale už teď věděla, že tam budou davy.

Ani ne o minutu později dostala šanci si to potvrdit. Místo činu ohraničovaly malé vlaječky a celkově tvořily poměrně velký trojúhelník hustě zarostlý lesním porostem. Červené vlaječky byly

spojeny žlutou páskou a v prostoru mezi nimi napočítala Mackenzie osm lidí včetně Clementse. Ona s Bryersem to zaokrouhlí na deset.

„Už chápete, co myslím?“ zeptal se Clements.

Bryers se zastavil vedle Mackenzie a povzdychl si. „No, tohle je teda bordel.“

Než vykročili kupředu, snažila se Mackenzie si co nejdětailněji scénu prohlédnout. Z osmi přítomných mužů byli čtyři od místní policie. Ty nebylo těžké poznat díky jejich uniformám. Další dva byli rovněž uniformovaní, ale jejich oblečení bylo jiné – státní policie. Mimo toho si ale všimla především scény samotné.

To místo bylo docela obyčejné. Neviděla žádné záchytné body nebo místa, které by něčím upoutávaly pozornost. Prostě jenom další kus lesa, jenž se rozbíhal do všech směrů a daleko za hranici jejich dohledu. Odhadem mohli být vzdáleni zhruba tak jednu míli od hlavní silnice. Stromy nerostly příliš blízko u sebe, ale i tak jich bylo tolik, že se na tom místě cítila zcela izolovaně.

Když si všechno dobře prohlédla, zaměřila se znovu na ty dohadující se muže. Někteří z nich působili rozrušeně, zatímco dva se vyloženě zlobili. Ti na sobě neměli žádnou uniformu ani nic dalšího, co by odhalovalo jejich profesi.

„Kdo jsou ti chlapi bez uniformy?“ zeptala se Mackenzie.

„Nejsem si jistý,“ odpověděl Bryers.

Clements se na ně zamračeně podíval. „Parkoví rančeři,“ řekl. „Joe Andrews a Charlie Holt. Mají dojem, že jsou teď policie.“

Jeden z rančérů vzhledně byl jed. Mackenzie si byla docela jistá, že Clements učinil posunek bradou jeho směrem ve chvíli, kdy řekl Joe Andrews. „Dejte si bacha, Clementsi. Tohle je státní park,“ řekl Andrews. „Vy tu máte zhruba tolik autority, jako jeden z místních komárů.“

„To je možný,“ odpověděl Clements. „Ale vy zase určitě víte, že všechno, co musím udělat, je zavolat na ředitelství a roztočit pár koleček. Když budu chtít, můžu vás mít odsud vykopané během hodiny, takže si jenom splňte svoje a koukejte odsud vypadnout.“

„Ty drzeš malej srá...“

„No tak,“ řekl třetí muž. To byl jeden ze státních. Jeho tělo připomínalo horu a velké kruhové sluneční brýle mu propůjčovaly vzhled zloducha ze špatného akčního filmu z osmdesátých let. „Já vás odsud můžu vyhodit oba dva, tak se přestaňte chovat jak malí haranti a dělejte svojí práci.“

Teprve během těchto slov si ten muž povšimnul, že přibyla Mackenzie s Bryersem. Vydal se k nim a skoro omluvně u toho kroutil hlavou.

„Omlouvám se, že jste museli vyslechnout všechny tyhle nesmysly,“ řekl, když k nim došel. „Já jsem Roger Smith od státní policie. Je to tady docela paseka, že?“

„To jsme sem právě přijeli zjistit,“ odpověděl Bryers.

Smith se otočil k ostatním a hromovým hlasem jim poručil: „Ustupte stranou a nechte federály dělat jejich práci.“

„A co naše práce?“ zeptal se jeden z rančérů. Charlie Holt, vzpomínala si Mackenzie. Díval se na ni i na Bryerse s podezřením. Mackenzie dokonce přišlo, že se jich možná trochu bojí. Zadívala se přímo na něj, on si toho všiml, ale neudržel kontakt ani vteřinu. Raději se zadíval k zemi a potom z ní zvednul žalud. Chvilku jej žmoulal v rukou, načež z něj začal olupovat kousky kůry.

„Měli jste dost času,“ řekl Smith. „Teď se ale všichni na chvilku stáhněte.“

Všichni ho nakonec poslechli. Především rančeři však působili značně nespokojeně. V zájmu rozmělnění stávajícího napětí se Mackenzie rozhodla, že bude nejlepší do vyšetřování oba rančery zahrnout, co nejvíce to bude možné, aby emoce, které tu momentálně jenom doutnaly, nezačaly hořet.

„Jaké informace rančeři obvykle z takovéto situace potřebují získat?“ zeptala se jich přímo hned poté, co se sehnula pod žlutou páskou a vstoupila do chráněného pásma. Na místě, kde

byla nalezena noha, spatřila značku ne o mnoho větší, než barevná fixa. O notný kus dál potom zahlédla další, jež označovala místo, kde byl odhalen zbytek těla.

„Potřebujeme především vědět, jak dlouho bude park uzavřen,“ řekl Andrews. „I když to může znít sobecky, tenhle park je dotovaný především z turismu.“

„To je pravda,“ promluvil i Clements. „Zní to sobecky.“

„Myslím, že můžeme občas myslet i na sebe,“ řekl Charlie Holt tak trochu obranným tónem, ale zároveň se pohrdavě podíval na Mackenzie s Bryersem.

„Co se děje?“ zeptala se Mackenzie.

„Má vůbec někdo z vás ponětí, co se tu vlastně děje?“ zeptal se Holt.

„Vlastně ne,“ řekl Bryers.

„Náctiletí si užívají sexu,“ pokračoval Holt. „Čas od času úplné orgie. Divný čarodějnický praktiky. Dokonce jsem jednou chytil ožralýho chlápka, kterej si to zrovna rozdával s pařezem – a tím myslím kompletně nahej. Tohle jsou příběhy, kterejm se stáří jenom smějou a místní policie si s nima přilepšuje na víkendových grilovačkách.“ Sehnul se pro další žalud a začal je otrhávat stejně, jako ten předchozí.

„A,“ dodal Joe Andrews. „Potom tu člověk chytí chlapa při obtěžování vlastní osmileté dcery jenom kousek od rybářské stezky a musí to zarazit. A jaké se mu dostanou díky? Dívčí křik ať nechám jejího tátu na pokoji a ostré varování od místní policie, abych příště nebyl tak ukvapený. Takže ano... občas si můžeme svoji autoritu taky pro změnu prosadit.“

Les poté ztichnul a zůstal tak až do chvíle, kdy se o pár vteřin později jeden z místních policistů uchechtl a řekl: „Jo. Autorita. To teda jo.“

Oba rančeři se na něj zadívali s vražednou nenávisť. Andrews přistoupil k němu a skoro se přitom třásl zlostí. „Jdi do řiti,“ řekl nakonec jednoduše.

„Řekl jsem, přestaňte s tím,“ zarazil je Smith. „Ještě jednou a všechny vás odsud do jednoho vypakuju. Pochopili?“

Zabralo to. Les se znovu ponořil do svých vlastních zvuků. Bryers překročil hranici vytyčenou páskou a zatímco se všichni ostatní tlačili za nimi, aby jim nic neuniklo, naklonil se k Mackenzie. Ta na zátylku cítila upřený pohled Charlieho Holta a nejradši by jej v tu v tu chvíli praštila.

„To mohlo skončit špatně,“ řekl Bryers tiše. „Pojďme se pokusit tu všechno udělat co nejrychleji a vypadnout, co myslíte?“

Mackenzie se rovnou pustila do práce. Prohlížela si celé prostranství a v duchu si dělala poznámky. Bryers znovu vystoupil z místa činu, opřel se o strom a dlouze tam kašlal do dlaně. Ona činila, co bylo v jejích silách, aby se tím nenechala rozhodit. Její oči studovaly porost nízkou při zemi, zemi samotnou i okolní stromy. Nějak ji nepřicházelo na rozum, jak se mohlo tak zubožené tělo objevit právě tady. Bylo těžké povědět, před jakou dobou se tu vražda, nebo pohození těla odehrálo. Země samotná nevykazovala žádné známky brutálního zločinu, jenž byl spáchán.

Zapamatovala si pozice značek, označujících různé části těla. Byly příliš daleko od sebe, aby to byla jenom náhoda. Pokud se tu někdo zbavil těla, zmrzačil ho tímto způsobem a rozmístil jednotlivé kusy tak daleko od sebe, to naznačovalo záměr.

„Důstojníku Smithi, nevíte, jestli na těle byly nějaké stopy po zubech divoké zvěře?“ zeptala se.

„Pokud ano, tak byly tak maličké, že je základní ohledání na místě neodhalilo. Samozřejmě budeme vědět přesněji, až bude hotová pitva.“

„A nikdo z vašeho týmu nebo od místní policie s tělem nebo oddělenými končetinami nehýbal, že?“

„Ne.“

„To platí i pro mě,“ poznamenal Clements. „Co nám povědí rančeři?“

„Ne,“ řekl Holt nad míru otráveně. Zdálo se, že jej dokáže urazit naprosto cokoliv.

„Mohu se zeptat, co to má společného s hledáním toho, kdo to provedl?“ nadhodil Smith.

„Inu, pokud by si to vrah odbyl celé tady, byla by tu spousta krve,“ odpověděla Mackenzie. „I kdyby se to stalo před delší dobou, zůstaly by tu po tom alespoň nějaké stopy. Já nevidím vůbec nic. Takže přichází v úvahu druhá možnost, a sice že tu bylo tělo jenom odhozeno. Pokud je to ale ten případ, proč by potom oddělená noha ležela tak daleko od zbytku těla?“

„Já to nechápu,“ řekl Smith. Clements, který stál kousek za ním, rovněž špicoval uši, ale pokoušel se to skrýt.

„Přivádí mě to k domněnce, že vrah pohodil to tělo tady, ale jeho části oddělil z nějakého důvodu.“

„Proč?“ nevydržel Clements nadále předstírat, že neposlouchá.

„Pro to může být hned několik důvodů,“ pokračovala. „Může to být něco tak morbidního jako třeba nějaká zábava s tělem, rozhazování kolem, jako kdyby to ani nebylo nic víc než jeho hračka. Možná snaha upoutat pozornost. Anebo máme tu čest s nějakým mnohem promyšlenějším důvodem – pro tu vzdálenost, pro fakt, že je to noha, a tak dále.“

„Aha,“ řekl Smith. „No, moji muži už napsali hlášení, kde je vzdálenost mezi tělem a nohou uvedena. Spolu se vším dalším, co se tu dalo změřit.“

Mackenzie se znovu rozhlédla kolem – na skupinu mužů stojící uprostřed zdánlivě poklidného lesa – a na chvíli se zastavila. Pořád tu nebylo vysvětlení pro lokaci. To ji nutilo soudit, že je to místo možná zcela náhodné. Jenže bylo dost daleko od vyšlapaných cest, to hovořilo spíše o snaze se sem dostat. Také to mohlo znamenat, že vrah tyhle lesy – a kdo ví, jestli ne celý park – docela dobře znal.

Mackenzie začala znovu kráčet kolem místa činu, ve snaze nalézt sebenepatrnější stopy po zaschlé krvi. Neodhalila vůbec nic. S každým dalším okamžikem si byla jistější a jistější svou novou teorií.

„Rančeři,“ promluvila znovu. „Je tu nějaký způsob, jak získat jména lidí, kteří park navštívili? Ráda bych vytipovala ty, kteří sem chodí často a dobře to tu díky tomu znají.“

„Ani moc ne,“ odpověděl Joe Andrews, „To nejlepší, co můžeme nabídnout, je seznam přispěvatelů.“

„To nebude nutné,“ odmítla.

„Máte už nějakou teorii?“ zeptal se Smith.

„Skutečná vražda se odehrála jinde a tady bylo tělo jenom pohozeno,“ řekla Mackenzie zčásti spíše sama pro sebe. „Ale proč tady? Jsme skoro míli od hlavní silnice a na tomhle místě není vůbec nic zvláštního. To musí znamenat, že ten, kdo má tohle na svědomí, tuhle oblast dobře zná.“

Vysloužila si tím pár příkývnutí, ale přesto se zdálo, že většina z nich o jejich závěrech pochybuje anebo jim ani nevěnuje pozornost.

Podívala se na Bryerse.

„Stačí vám to tu?“ zeptala se.

Příkývl.

„Děkujeme, pánové.“

Všichni se na ni v tichosti dívali. Clements vypadal, že zvažuje, jestli jí má věřit.

„No, tak tedy pojďme,“ řekl po chvíli. „Odvezu vás zpátky k autu.“

„Ne, to je v pořádku,“ řekla Mackenzie trochu drze. „Myslím, že půjdu raději pěšky.“

S Bryersem po boku se vydala zpátky lesem ve směru, kterým tušili hlavní silnici.

Jakmile zmizeli z dohledu všech těch policistů, Clementse a dalších, Mackenzie si ulehčeně oddychla a opět se začala rozhlížet po okolní přírodě. Z myšlenky, jak široké možnosti se tu nabízely, ji až mrazilo. Myslela na to, co říkal ten rančer, na tu spoustu přestupků a zločinů, které se tu odehrávají a skoro se jí z toho až začala točit hlava.

Pokud si někdo usmyslel, že tu bude zabíjet lidi podobně, jako v tom trojúhelníku označeným žlutou páskou někde za jejich zády, a pokud to tu jeho oběti neznaly, takový člověk měl takřka neomezené možnosti páchat tu ta nejhorší zvěrstva.

Mackenzie si v tu chvíli byla vcelku jistá, že se to stane znovu.

KAPITOLA ŠESTÁ

Mackenzie se vrátila do své kanceláře chvíli po šesté večer. Byla unavená z celodenního cestování, ale přesto si teď musela připravit všechny poznámky pro podání hlášení, o něž byla na cestě ze Strasburgu požádána.

Když se ozvalo zaklepání na dveře, spatřila v nich Bryerse, který vypadal úplně stejně unavený, jako ona. V podpaží měl složku s dokumenty a v ruce třímal hrnek s kávou. Zdálo se, že se ze všech sil snaží svoje vyčerpání skrýt. Mackenzie si v tu chvíli uvědomila, že se vlastně celý den držel zpátky a nechal ji v tom parku mluvit s Clementsem, Smithem, Holtem a dalšími muži zcela samotnou. To všechno a navíc ještě jeho ošklivý kašel, ji nutilo přemýšlet, co se to s ním děje.

„Hlášení je připravené,“ řekl.

Mackenzie vstala a následovala jej do konferenční místnosti na konci chodby. Když vstoupili dovnitř, spatřila několik dalších agentů a expertů, kteří tvořili vyšetřovací tým případu z Národního parku Little Hill. Celkově to bylo sedm lidí, a i když si Mackenzie myslela, že je to až příliš mnoho pro případ, který byl zatím ještě v plenkách, nebyla v postavení, aby o něčem takovém mohla rozhodovat. Tohle byla Bryersova show a ona byla jednoduše vděčná, že se jí může účastnit. Bylo to mnohem lepší než prohrabování se právníckými lejtřty.

„Dneska je náročný den,“ začal Bryers. „Takže rovnou začněme s rekapitulací.“

Pokud byl ještě před chvílí unavený, teď to ze sebe všechno setřásl. Mackenzie sledovala a poslouchala informace, které ládoval do zbývajících sedmi lidí v místnosti, informace o tom, co objevili v lesích za Strasburgem. Ostatní si dělali poznámky. Někdo k tomu používal obyčejný zápisník, zatímco jiným ke stejnému účelu sloužily tablety nebo telefony.

„Dodal bych jednu novou informaci,“ řekl potom jeden z agentů. „Doneslo se mi to ani ne před patnácti minutami. Případ se už dostal do pozornosti místního zpravodajství. Dokonce už toho chlapíka i pojmenovali. Říkají mu Vrah Kempařů nebo Kempař.“

Místnost se ponořila do ticha. Mackenzie si sama pro sebe povzddechla. Tohle jim výrazně ztíží život.

„Sakra, to je rychlé,“ okomentoval to Bryers. „Zatracená média. Jak se o tom mohli dozvědět tak rychle?“

Nikdo neodpověděl, ale Mackenzie odpověď znala. Malé město jako Strasburg bylo jistě plné lidí, kteří snili o tom, že jméno jejich města jednou bude ve zprávách – i kdyby ty zprávy měly být špatné. Napadla jí jména hned několik parkových rančérů a místních policistů, kteří by do takové kategorie docela dobře zapadali.

„V každém případě,“ pokračoval Bryers nevzrušeně, „poslední informace, kterou máme, přišla od státní policie. Předali detaily z místa činu forenzním kriminalistům. My teď víme, že oddělená noha a tělo, k němuž náležela, od sebe ležely přesně tři a půl stopy. Nemáme zatím tušení, jestli je to významná informace, ale budeme se tím zabývat. Dále...“

Přerušilo jej zaklepání na dveře. Další agent vstoupil do místnosti a předal Bryersovi obálku s dalšími dokumenty. Něco mu rychle pošeptal a opět místnost opustil.

„Zpráva z pitvy oběti,“ ohlásil Bryers, otevřel složku a podíval se na její obsah. Rychle si prohlédl tři listy, jež se skrývaly uvnitř, a potom je nechal kolovat, aby se každý mohl informovat sám za sebe. „Jak se můžete podívat, na těle nejsou žádná zranění, způsobená hladovými predátory, ale zato byly odhaleny lehké modřiny kolem ramen a na zádech. Máme důvod věřit, že noha a pravá ruka byly odděleny nějakým tupým nožem nebo jinou zbraní s velkou, ale nijak zvlášť ostrou čepelí. Kostí se zdají být spíše ulámané než uřezané. To je změna oproti případu z před dvou let, ale také to může poukazovat jenom na fakt, že vrahovi příliš nezáleží na tom, jakou zbraň či nástroj používá.“

Bryers dal všem chvílku na to, aby se mohli s novými informacemi seznámit. Mackenzie se na papíry skoro ani nepodívala. Bryersovo shrnutí jí perfektně postačovalo. Už dávno se naučila důvěřovat jeho úsudku a, i když si vážila psaných dokumentů, nic nebylo lepší, než přímé slovní hlášení od někoho, kdo do problému zcela pronikl.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.